

τοῦ δώση νὰ ἐνοήσῃ, ὅτι ὁ χριστιανισμὸς δὲν ἦτο θρησκεία ἀποκλειστικῆ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους, ἀλλὰ παγκοσμία, καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐργάζεται διὰ νὰ φέρῃ εἰς τὸν Χριστὸν ὄχι μόνον τοὺς Ἰουδαίους, ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἑθνικοὺς, ἐπέβαλεν εἰς αὐτὸν ἔκστασιν, ἐνῶ προσήχθη τό ποτε ἐπὶ τοῦ δώματος τῆς οἰκίας του ἐν Δαμασκῶ. Εἰς τὴν κατάστασιν δ' ἐκείνην εὕρισκόμενος ἐπέινασε, καὶ βλέπει τὸν οὐρανὸν ἀνεφγμένον καὶ καταβαῖνον ἐπ' αὐτοῦ σκεῦός τι ὡς συνδύνα μεγάλην, τὸ ὅποιον ἦτο δεδεμένον ἀπὸ τῶν τεσσάρων ἄκρων ἐντὸς δ' αὐτοῦ ὑπῆρχον πάντα τὰ τετράποδα τῆς γῆς καὶ τὰ θηρία καὶ τὰ ἔρπετα καὶ τὰ πετεινά τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἔγεινε φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ «Πέτρε, σῆκω σφάζον καὶ φάγε. Ὁ δὲ εἶπε, Μὴ γένοιτο, Κύριε, διότι οὐδέποτε ἔφαγόν οὐδὲν βέβηλόν ἢ ἀκάθαρτον.» Τοῦτο ἐπανελήφθη τρίς καὶ τὸ σκεῦός ἀνελήφθη ἀπ' αὐτοῦ.

Ἐνῶ δὲ ἐσκέπτετο τί τάχα νὰ ἐσήμαινε τὸ ὄραμα, ἀπεσταλμένοι τινὲς ἀπὸ τὸν Ῥωμαῖον ἐκατόνταρχον Κορνῆλιον ἔκρουσαν τὴν θύραν καὶ ἐζήτησαν νὰ ἴδωσι τὸν Πέτρον. ἔλθόντος δ' ἐκείνου, τῷ εἶπον, ὅτι ὁ Κορνῆλιος ὁδηγηθεὶς ὑπὸ ἀγγέλου τὸν παρακαλεῖ νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ τὸν διδάξῃ τὰ περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τότε ὁ Πέτρος ἐνόησε τὴν ἐννοίαν τοῦ ὄραματος καὶ σηκωθείς ἠκολούθησε τοὺς ἄνδρας τοῦ Κορνηλίου καὶ φθάσας εἰς τὴν οἰκίαν του ἐκήρυξεν εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν τὸν Χριστὸν.

Δικαστήριον πτηνῶν.

Σπουδαία τις ἐφημερὶς τῆς Γενεῦθς δημοσιεύει τὰ πρακτικὰ δίκης τινὸς κοράκων, τῆς ὁποίας αὐτόπτης μάρτυς ἐγένετο ὁ συντάκτης αὐτῆς εἰς περιοδείαν του τινὰ ἐπὶ τῶν Ἄλπεων. Οὗτος κατελθὼν ὄρας τι ἔσθασεν εἰς μέρὸς ἀρκετὰ παράμερον (ὡς φαίνεται, διὰ νὰ διεσχωθῶσι τὰ τῆς δίκης ἐπὶ τὸ ἡσυχώτερον!) ὅπου εὔρε περὶ τοὺς ἐξήκοντά ἢ ἑβδομήκοντα κόρακας ἐν σχήματι κύκλου, εἰς τὸ κέντρον τοῦ ὁποίου ἴστατο μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω ὁ πταίστης κόραξ. Ἡ κατ' αὐτοῦ κατηγορία, ὅπως ἀδῆποτε καὶ ἂν ἦτο, ἀνεπτύχθη ὑπὸ ἐνὸς τῶν κοράκων, διὰ ποικιλῶν κρωγμῶν καὶ κτυπημάτων τῶν πτερῶν του. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἔλαβον μέρος εἰς τὴν διαδικασίαν καὶ ἄλλοι ὡς μάρτυρες, ἅπαντες δ' οὗτοι διεκόπτοντο ὑπὸ τῶν κρωγμῶν καὶ τῶν κτυπημάτων τῶν πτερῶν τοῦ κατηγορούμενου, ὅστις ὑπεράσπιζεν ἑαυτὸν μὲ πολλὴν δύναμιν.

Τέλος οἱ δικασταί, ὅτινες κατεῖχον θέσιν ἐξαιρετικῆν, ἀφῶ ἤκουσαν τὴν τε κατηγορίαν ὅλην καὶ τὴν ὑπεράσπισιν, χωρισθέντες ἀπὸ τὸν κύκλον τῶν ἄλλων, ἀπήγγειλαν τὴν ἀπόφασιν αὐτῶν, ἣτις, ὡς φαίνεται, ἦτο καταδικαστικῆ, διότι μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς πάν-

τες ἐπέπεσαν κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν κατεξέσχισαν. Ἀφῶ δὲ τοιουτοτρόπως ἐξετέλεσαν τὴν καταδικήν, ἀνεχώρησαν ἀφήσαντες τὰ τεμάχια τοῦ φονευθέντος πρὸς φόβητρον καὶ μάθημα τῶν κακῶς διαγόντων κοράκων!

ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΧΕΙ ΕΝΑ ΚΥΡΙΟΝ.

Δύο ἄνθρωποι περιεπάτουσαν εἰς ὁδὸν τινα, ἀκολουθούμενοι ὑφ' ἐνὸς κυνός.

«Εἰς τίνα ἐκ τῶν δύο αὐτῶν Κυρίων ἀνήκει αὐτὸς ὁ κύων;» ἠρώτησε παίδιον τι τὸν σύντροφόν του.

«Εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ γνωρίσωμεν ἤδη» εἶπε τὸ ἄλλο παίδιον «ἀλλ' ὅταν χωρισθῶσι, τότε θὰ ἴδωμεν εἰς τίνα ἀνήκει.»

Καὶ τῷ ὄντι μετ' ὀλίγα βήματα οἱ δύο κύριοι φθάσαντες εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν ἐχωρίσθησαν, λαθόντες ὁ μὲν εἰς τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ φέρουσαν, ὁ δὲ ἄλλος τὴν πρὸς τὰ ἀριστερά, ὁ δὲ κύων ἠκολούθησε τὸν πρῶτον.

«Ἴδού ὁ κύριός τοῦ σκύλου,» εἶπον καὶ τὰ δύο παῖδια συγχρόνως.

Καὶ σεῖς, μικροὶ μου ἀναγνώσταί, εἰς ποῖον κύριον ἀνήκετε ἕκαστος ἐξ ὑμῶν; Εἰς τὸν καλὸν ποιμένα ἢ εἰς τὸν σκληρὸν διάβολον; Δὲν ὑπάρχει μέση ὁδὸς διὰ σᾶς, πρέπει ἢ εἰς τὸν ἓνα νὰ ἀνήκετε ἢ εἰς τὸν ἄλλον. Ἴσως ἐπὶ τινα καιρὸν, καθὼς ἔτυχε καὶ εἰς τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος σκύλον, τὸ πρᾶγμα νὰ φαίνεται ἀμφίβολον, ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα καθ' ἣν θὰ ἦναι δυνατόν νὰ διστάητε. Δύο ὁδοὶ ὑπάρχουσι· σεῖς δὲ πρέπει νὰ ἐκλέξητε, ὡς ὁ Ἡρακλῆς τοῦ μύθου τοῦ Προδίκου, τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ, ἢ τὴν πρὸς τὰ ἀριστερά. Εἰς τὴν ὁδὸν, ἣ ὁποία φέρει ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν αἰώνιον εὐδαιμονίαν, ἢ τὴν φέρουσαν εἰς αἰώνιον κακοδαιμονίαν. Ἡ πρώτη εἶναι πολὺ στενὴ, ἀλλὰ ἐκεῖ ὁ βραχίον τοῦ Θεοῦ θέλει σᾶς ὑποστηρίξει, καὶ τὸ μειδιάμα τῆς σᾶς ἐνθαρρύνει. Ἡ δευτέρα εἶναι πλατεῖα καὶ εὐρύχωρος, καὶ κατ' ἀρχὰς πολὺ εὐχάριστος, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα πλήρης σκότους καὶ βασάνων. Ποῖαν ἐκ τῶν δύο θὰ ἐκλέξητε;

ΠΑΓΙΑΘΕ ΠΡΟΣ ΣΥΛΛΑΗΦΙΝ ΤΙΓΡΕΩΝ.

Τὰ ἀπέραντα δάση, οἱ ἀχανεῖς δρυμῶνες καὶ τὰ μεγάλα τέλματα τῶν Ἰνδιῶν βρῖθουσιν ἐλεφάντων, ρινοκέρων, ἱπποποτάμων, λεόντων, τίγρεων, οὐαινῶν, λύκων, ὄφρων καὶ ἄλλων παντοειδῶν θηρίων καὶ ἔρπετων, τὰ ὅποια κατ' ἔτος φονεύουσι ἢ καταβροχθίζουσι πολλὰς χιλιάδας ἀνθρώπων. Πρὸς καταστροφὴν δ' αὐτῶν ἡ Κυβέρνησις ἔχει ὀρίσει χρηματικὸν ποσὸν δι' ἕκαστον τῶν ζώων τούτων· τούτου ἕνεκα ἀφ' ἐνὸς καὶ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἰδίας αὐτῶν ζωῆς καὶ τῶν κτηνῶν καὶ ποιμνίων των, οἱ κάτοικοι ἐκτὸς τῶν ὄπλων καταφεύγουσι καὶ εἰς διάφορα μηχανήματα, διὰ τῶν ὁποίων συλλαμβάνουσι τὰ θηρία ἐκεῖνα.